

Kurt Brauer (SF):

Når forsvarsministeren eller justitsministeren eller for den sags skyld en folketingsmand, som jeg kendte engang, ved navn hr. Orla Møller, løfter pegefingern og rynker sine bryn, så bliver jeg rød i ørerne, og for historieskrivningens skyld må jeg skynde mig med at få forklaret, at ude af øje er ikke nødvendigvis ude af øre, når det drejer sig om mit forhold til forsvarsministeren – det er da slet ikke ude af sind, det er det aldrig. Men der findes højttalere i huset. Jeg hørte det hele, fulgte det spændt. Undskyld, at jeg ikke var til stede, men denne dynamiske udstråling fra ministeren forvirrer mig, så jeg intet kan høre eller forstå, når jeg sidder i denne sal. Det var så det.

Dagsordensinstituttet er jo en finurig én. Det kan man have megen moro af. Jeg synes, det hører til nogle af de bedre institutioner, vi har her. Med dagsordensinstituttet kan det somme tider lykkes at få skåret igennem og få tinget til at stemme efter nogle hovedretningslinjer. Det kan jeg vældig godt lide. Men nu må jeg ærlig talt mene, at nu er det gået helt agurk. For nu har vi jo den situation, at socialdemokratiet præsenterer på en række partiers vegne en rækken tungen-ud-ad-vinduet-dagsorden. Det er det eneste, der kan holde sammen på sagen, og vi kommer ikke til at stemme om det, som en hel masse mennesker har erklæret at de i grunden mener. Det er det, man vil bruge det til. Men lur os, om ikke vi filurer nede i midtergangen har stukket hovederne sammen, og lur os, om ikke der på et eller andet tidspunkt kommer en på talerstolen her og kommer med et eller andet lille ændringsforslag, for se, det er jo også tilladt. Det er just det, der er så morsomt ved dagsordensinstituttet, at man godt kan få lidt svært ved sådan at slide sig helt løs fra forpligtelsen til at sige sin mening en gang imellem.

I øvrigt om debatten: hr. Arne Christiansen og hr. Bilgrav-Nielsen og ministeren, det er sådan set dem, der har været mest interessante, synes jeg. Resten har været overfald på hr. Fuglsang og beskyldninger mod mig for at være Moskvaagent og noget i den stil, og det synes jeg ikke er særlig spændende at beskæftige sig med.

Men hr. Arne Christiansen, hr. Bilgrav-Nielsen og forsvarsministeren har beskæftiget sig med genforhandlingsklausulen, forsvarsministeren i en meget spændende, ny, moderniseret

variant, som jeg ikke engang har set på rygteplan tidligere, og ellers plejer man da nok at kunne få fat i et og andet i dette store hus' sidegange, men den variant har jeg alligevel ikke set før.

Hr. Arne Christiansen siger klart til os herfra, at der bliver intet med genforhandlingsklausuler, hvis han skal lege med. Og hr. Bilgrav-Nielsen siger klart, det bliver med genforhandlingsklausul, hvis han skal lege med. Nu vil man altså prøve at undgå at komme til at stemme om problemet. Det er jo meget skægt, men jeg synes ærlig talt ikke, det er særlig fair. For hvis man mener noget, burde man nok kunne sige det.

Jeg stillede jo nogle spørgsmål til forsvarsministeren, og jeg skal da takke for de delvise besvarelser, jeg fik. Selv om jeg ikke synes, de er så udtømmende, så er det dog alligevel svar, der ved en senere gennemlæsning nok kan give stof til eftertanke.

Jeg kan ikke rigtig få noget at vide om forhandlingsforløbet vedrørende beløbsrammerne, siger forsvarsministeren, for der skal såmænd nok komme en 6-7 stykker til. Ja men det er just derfor, jeg spørger, for ligesom at bringe offentligheden ind i billedet midt i dette spil, så offentligheden kan få en vis indflydelse på, hvad det i grunden er, der foregår. Hvad er det, man sidder og snakker om i den dér tolvmandsforening? Kan vi ikke få lidt at vide om det? Forsvarsministeren siger: nej, det behøves man såmænd ikke at fortælle til nogen, for det skal nok komme på anden vis. Det er jeg ked af.

Jeg tror, forsvarsministeren glemte at tage sin justitsministerielle kasket på, da han skulle vurdere spørgsmålet om norm for regler for faglig strid og disse bestemmelsers mulighed for at gøres gældende, når der er tale om, at en person føler sin ære krænket ved at skulle fremstille f. eks. krigsmateriel, som det nu i øget omfang vil blive tilfældet for nogle her til lands. Jeg spurgte, om det monstro kunne lade sig gøre at opnå fuld understøttelse, hvis man opsagde sin stilling, fordi man følte sin ære krænket ved en eller anden produktion, men fik altså ikke andet svar, end at det hørte vist ikke rigtig hjemme her, og i hvert fald blev æren ikke krænket, for det stod i grundloven, at sådan noget skulle man også kunne lave. Jeg forstod ikke rigtig svaret og synes ikke, det var særlig præcist.

Svaret med hensyn til informationerne,